

Published at: <https://shiptogaza.se/sv/blog/varldens-mest-moraliska-arme>

Date: 2014-08-21 - PDF generated at: 2020-07-06 06:48

Copyrights: Ship to Gaza (Sweden), 2020

Världens mest moraliska armé

Blog: Gazas Ark Skapad 21/8 2014 kl 10:18

[1]

Förödelsen är total. Möbler ligger omkullvälta, kläder har rivits ur garderober och ligger kringströdda. Jag kan inte annat än gå över dem fast jag försöker undvika det, trampa på dem så som jag går över krossat glas, matrester och patronhylsor i olika dimensioner. På väggarna är det klottrat med såväl tuschpennor som sprayburkar på hebreiska, där har ritats upp stora kartor på husen i omgivningarna. Men jag är inne i det hus som tycks vara det som Salem Shamaly sköts ifrån i Shuyaya, pojken som dog några meter framför mina fötter när han skulle undsätta sina släktingar under det som skulle vara ett eldupphör.

Det är inte första gången jag är inne i huset. Det är ett av fyra hus jag har vandrat runt i som har använts av de israeliska styrkorna, och förstörelsen i dem är likartad. Jag visar runt ett TV-team, pekar på de sprayade X-en utanför fönstren, en signal till de egna styrkorna att inte attackera. Visar på sandsäckarna i fönstren, hur de använts sig av kuddvar och fyllt dem med sand, att det är därför som golven är uppbrutna för att komma åt sanden därunder. På de tomma förpackningarna med underkläder och de använda som är slängda på golven, på tomma konservburkar med etiketter på hebreiska och inplastade smörgåsar, på två kvarglömda arméskjortor och en basker, på de sönderslagna TV-skärmarna och hammaren bredvid, på det tomma smyckeskrinet. Det är sed att man ger guldsmycken vid bröllop i Palestina. I ett av de andra fyra huset visade ägaren hans frus tomma smyckeskrin tillsammans med värderingsintyget när jag var där ett par dagar tidigare, och när jag nämnde detta för min kontakt inom FN bekräftade hon att de fått in rapporter om detta längs hela gränsen mot Israel där soldater barackerat sig. Vi talar om världens mest moraliska armé.

TV-teamet ryggar tillbaka när de ser och känner stanken från toaletterna. Jag kan bara bekräfta att det ser likadant ut i samtliga hus jag varit inne i; att spola dem tycks inte ingå i den militära utbildningen. Jag visar dem pärmen till en koran där alla sidor rivits ut, visar dem ett familjealbum där alla fotografier saknas. Att förstöra minnena av Palestiniernas historia har länge varit en del av den israeliska krigsföringen, det är historien som bygger den nationella identiteten. Från taket pekar jag ut de andra husen, visar hur strategiskt de tillsammans kan överblicka en stor del av området, på den tomma, öde ytan framför dem som nyligen varit en blomstrande fruktträdgård. Så vänder jag mig om, pekar på landområdet närmare gränsen men mindre än hundra meter från oss, hur spår av larvfötter tydligt kan ses, hur stridsvagnar måste ha stått snyggt uppradade sida vid sida för att därifrån skjuta rakt in bland bebyggelsen. Och jag pekar ut en ladugårdsbyggnad bortanför där stridsvagnarna stått, berättar att där ligger döda kor och kameler. Kamelerna lär inte ha törstat ihjäl.

Det är sista dagen av det förlängda eldupphöret och inget tyder på en ytterligare förlängning eller att parterna skall kunna enas i Kairo. När vi lämnar området är vi inte ensamma; de människor som sökt sig tillbaka till resterna av sina hus börjar lämna dem igen, bärande endast på sina minsta barn och det mest nödvändiga. De kommer ut från husen som i små rännilar, söker sig till vägarna där de växer i antal, tillbaka till vänner och bekanta, till FN-skolor. Denna gång behöver de dock inte fly hals över huvud, men denna gång har flera av dem heller inga värdeföremål att oroa sig för.

Charlie

[2] [3]

Links

[1] <https://shiptogaza.se/sites/default/files/vandalisering.jpg>

[2] <https://shiptogaza.se/print/1741>

[3] <https://shiptogaza.se/printpdf/1741>